

Heti biztató üzenetek 3.7. Hit a veszedelem idején

„Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette.” 2Mózes 2,1-2

A Zsidókhoz írt levél híressé vált 11. fejezetében a 23. vers foglalkozik Mózes szüleinek hitével: „Hit által rejtegették Mózes születése után három hónapig szülei, mert látták, hogy szép a gyermek, és nem féltek a király parancsától.”

Sokszor csak egy apró impulzusra van szükségünk, hogy tudjunk hinni. Ez az apró impulzus Mózes szülei esetében a gyermek szépsége. Túl szép ez a gyermek, olyan kár volna érte! Ez a szépség, egy újszülött baba szépsége arra indította a szülőket, hogy rejtegessék a kisfiút és ne hajtsák végre a fáraó szörnyű parancsát, amely a zsidó fiú gyermekek megöléséről rendelkezett. Nem féltek szembemenni a kegyetlen paranccsal. Nem féltek, mert hitték, hogy a gyermeknek élnie kell.

Ez a hit pedig segített nekik abban, hogy merjék óvni a kisfiú életét. A veszély idején is túlélést jelentett számukra is ez a hit. Pedig a hatalom ott és akkor is precíz volt. Megvoltak a hatóság emberei, akik gondolkodás nélkül végrehajtották a parancsot. Mégsem a katonára néztek, nem gondoltak arra, hogy bajuk lehet ebből. Nem foglalkoztak a királlyal sem. Nem féltek, csak hittek.

Ez a *csak* egy sokszor félreértett szó. Ne félj, csak higgy! Ne félj, hiszen hinni nem nagy dolog, afféle apróság! Hinni mindenki tud, a többi meg majd megy a maga útján! Ez a *csak* viszont nem ezt jelenti. Nem valami kicsiny dolog jelölésére szolgál, nem valami nüanszra mutat. Ez a *csak* kizárólagosságot jelent. Azt jelenti, ne félj, hanem csakis kizárólag higgy! Ne koncentrálj semmi másra, még a félelmedre sem! Egyedül, csakis a hitre koncentrálj!

Halálos veszedelemben ez a *csak* adhat számomra valódi békességet, stabilitást, nyugalmat, kitartást. Ők pedig halálos veszedelemben voltak. De a gyermek szép volt. Isten áldását ismerhették fel ebben a szépségben. Isten tudta, hogy ez is elég lesz. Nem kellett megjelenie álmukban, angyalt

küldeni a házukhoz, vagy más csodálatos történetet adni nekik. Elég volt az, hogy a gyermeket szép kisbabává formálta. Isten ugyanis ért a nyelvünkön. Ennyire szeret minket! Ennyire odafigyel ránk! Ennyire egyedi módon közeledik hozzánk. Tudja, hogy nekik ez is elég! Fel fognak figyelni erre az apróságra is! Meg fogja őket indítani, mert van szívük és jobban fogják óvni és félteni a gyermek életét, mint a sajátjukat.

Mennyi, de mennyi apróságon keresztül próbál engem is megtalálni a nehézségek idején! Olyan apró és finom üzeneteken keresztül, amelyek a próba idején is jelzik, hogy koncentrálhatok a hitre egyedül és igazán. Kereshetem először Isten országát és igazságát, a többi dolog pedig ráadásként megadatik nekem. A túlélés ráadásként megadatik nekem. Az a következő lépcsőfok ráadásként megadatik nekem. Az a következő kapaszkodó már elkészített nekem.

Két fontos kérdés van, amit tisztáznom kell magamban: látom-e a veszedelem idején Isten apró és biztató jelzéseit, s tudok-e hittel és bizalommal félelem nélkül ráhagyatkozni arra a hitre, amelyet ezek a jelzések ébresztenek bennem?

Látom-e Isten jelzéseit. Ezeket a jelzéseket sokszor utólag látjuk igazán. Vannak olyan pontok az életünkben, amikor visszatekintünk, s eszünkbe jut, hogy egy gyermek mosolyában biztatást készített el az Úr. Áttörést tudtam elérni gyermekek életében, pedig már teljesen kétségbeestem talán a saját szakmaiságomban is. Kiderült, hogy a legkeményebbnek tűnő gyermekek is erős és mély és megindító érzéseket táplálnak irányomban. Mekkora ajándékot kaptam abban a munkatársamban, akit mellém ültetett az Úr, s akivel időnként csak egymást néztük munka közben, s erőt tudtunk meríteni belőle. Ajándék tud lenni egy napon, amikor már alig vagyok a vízszint felett, hogy valaki rám mosolyog és elmondja, mennyi erőt kapott tőlem az utóbbi időben!

Ezek az Isten nüanszai. És ezeket azért adja, hogy bátorítson. A hit bátorságával nézzünk szembe a szorongatással. Ez az a bizonyos bátorság Lelke, amiről Pál apostol Timóteusnak ír a második levél első fejezetében. Ez az a Lélek, amely az erő Lelke, a szeretet Lelke, a józanság Lelke.

A mi hitünk ugyanis amellet, hogy nem hátrál meg, amellet Isten csodatevő erejére épít. Nem a mi hősiességünkre alapozunk, hanem arra, hogy Isten végzi a munkáját és szabad hinnünk abban, hogy kész és képes ma is csodákat tenni. Szabadító erejét kérhetjük imádságban, segítségül hívhatjuk Őt életünk megannyi szorításában.

Ez a Lélek indít bennünket szeretetre. Óvó szeretetre Mózes szüleit. Bennünket talán felelős szeretetre tanárként. Ez pedig rengeteg bölcsességet kíván. A szeretet próbálja elkerülni a sebzést, de sohasem kerülheti el a szeretett személy megóvását, akár annak árán is, hogy rászorítunk egy gyermek csuklójára, hogy megállítsuk, mielőtt az autó alá lépne.

Nem felelőtlen kockázatvállalásról beszél ugyanakkor ez a szakasz. A hitben józanság van. Elfogadja a realitásokat. Mózes sem 30 évig rejtegetik. Csak három hónapig, s utána megoldást kell keresni. De akkor már a veszély elhárul, s Isten elkészíti az Ő tervét Mózes életében, amelyben szülei hitének is fontos szerepet szán az Örökkévaló.

[PublicDomainPictures](#) képe a [Pixabay](#) -en.